

тѣхъ, като взелъ половината отъ народа, дошълъ при ромейския императоръ Ираклия. Като го приелъ, императорътъ му далъ за живѣние земя въ солунската областъ — Сървия (τὰ Σέρβλια), която отъ тогава и получила това си име.¹⁾ Сърби (servi)²⁾ по латински ще рече роби (δοῦλοι); оттамъ и „сервула“ (σέρβουλα) простонародно се наричатъ обувките на робитѣ, а царвулановци — ония, които носятъ евтени и прости обуца (царвули). Това си прозвище сърбитѣ сж получили поради туй, че сж били роби на ромейския императоръ. Като минало нѣкое врѣме, тия сърби намислили да се върнатъ въ своята земя, и императорътъ ги пусналъ. Но, като прѣминали рѣка Дунавъ, тѣ се разкаjali и замолили императоръ Ираклия, чрѣзъ стратега, който управлявалъ тогава Бѣлградъ, да имъ отреди за заселване друга земя. А понеже сегашна Сърбия и Пагания и така наричаната областъ на захлѣмцитѣ и Травуния и областъта на каналитѣ се намирали подъ властъта на ромейския императоръ, но били опустошени отъ аваритѣ (тѣй като тѣ оттукъ бѣха изпждили римлянитѣ, които сега живѣятъ въ Далмация и Драчъ), то императорътъ засели сърбитѣ въ тия земи, и тѣ станаха подвластни на императора на ромейтѣ³⁾.

Споредъ това, селищата на сръбскитѣ племена прѣзъ VII в. се поставятъ отъ всички историци въ вжтрѣшността между Дунава, Морава и Адриатическо море. Проф. Иречекъ въ послѣдния си капиталенъ трудъ — История на сърбитѣ — така опрѣдѣля границитѣ на сръбското поселение: „Областитѣ до басейна на Морава сж най-старата и най-постоянна родина на сръбския народъ“, или по-долу: „Отъ славѣнскитѣ племена, които сж слѣзли на Балканския полуостровъ, сжщинскитѣ сърби най-напрѣдъ се заселили въ вжтрѣшността на страната; тѣ сж живѣли по-навжтрѣ отъ Дунава и отъ морето въ долинитѣ на рѣкитѣ Лимъ, Ибъръ, и западна Морава“.⁴⁾ По-късно, както ще видимъ, сръбството се е разширило на югъ и изтокъ.

И така, прѣзъ първата половина на VII в. станали най-голѣмитѣ славѣнски поселения на полуострова. Прѣселенитѣ

1) Посочва се то да е днешното Серфидже.

2) Δοῦλοι = servi.

3) De themat. 32.

4) С. Jireček, Geschichte der Serben. I, 9, 10.